

14

Motoz a nád között, míg rád talál.  
Kisasszonylányom, mért bújsz el megint?  
Mért nem lett kócos hajad és ruhád?  
Ki elől rejtet arcod odakint?  
Királyapád vár, megbánta a dolgot.  
Remeg a keze, ha szíjat csatol.  
És tudja, hallgatott vagy bármit mondott,  
meghallod úgyis egyszer, valahol.  
Az udvaron a gyöngyikék elültek,  
a kotló hús tojáson szuszakol.  
Elcsendesül a hétköznapi, az ünnep,  
holdfényben összemegy a juhakol.  
Az ökörnyal is könnyebb minden súlynál.  
A bárányok hajába beletúrnál?

15

A bárányok hajába beletúrtál,  
táncolt veled, hajladozott a nád.  
Hold udvarába nem hiába bújtál,  
ágakra akasztottad a ruhád.  
Anya vár, mára letette a gondot.  
A szél a tetőnádát fésűli.  
Fülembe súgott, biztatókat mondott,  
a téridőképet érzékeli.  
Még gondolat sem éri lábnyomunk,  
a holdtűkör éj tengerébe zárva.  
Nem lehet maradandó városunk,  
pedig a szív kalimpál: csukva-tárva.  
Árok felett lebeg a holdfonál,  
motoz a nád között, míg rád talál.

Farkas Arnold Levente

## Gyurinak, hátha

Abjatár tudja, az az ő dolga,  
hogy szeressen, a gyermeké pedig,  
hogy kinevessen, mert meggyűlöl  
ma, aki tegnap még szeretett,  
vagy csak úgy csinált, mintha,  
igazság és rút hamisság között

nincs határ, hiszen mindennek  
kettős természete van,  
ez jó, ez nem jó, nincs is értelme  
effélét mondani, ha önzőnek  
kell lenned, légy az alázatosan.

Abjatár tündérszárnyakra talál,  
véresek, a tisztáson hevernek  
szanaszét, a főpap oltárt épít,  
elégeti őket, mint áldozat  
képzeletében a hóhér arca,  
úgy olvad el a tűzben a lélek,  
templomban az angyalnak is  
szárnya van, mégse repül égbe  
a gyermek, a meddő szüzesség  
halhatatlan, ujjain táncol  
a ritmus, de nincs keze, közel  
hajol hozzá a vágy, másról  
mond mesét minden mozdulat.

Vannak azok a könyvek, amikbe  
időnként belenézek, *Biblia*,  
*Tao Te King*, Pilinszky prózája,  
Wittgenstein *Észrevételek* című  
műve, amit tavaly kölcsönadtam  
Gyurinak, hátha hasznára lesz, így  
találkoztam Abjatárral is Márk  
evangéliumában, azóta  
az ő nevében írok verseket.

A te döntésed a szomorúság,  
attól félek, szeretkezni fogunk,  
vicceket mesél a feltámadás  
reggelén, a templom udvarára  
Abjatár árnyéka vetül, kemény  
anyagból gyúrt, szemcsés és fekete,  
a maszkelmélet szerint nincsenek  
arcaink, az egyetlen arc, ami  
mosolyog, hasonlít az angyalra.

A kocsiban az öröm csöndjéről  
hallgatunk, Abjatár árnyékában  
szarvassá változik az éjszaka,  
a fügefafa alatt láthatatlan  
mozdulat, a fügefafa kiszárad,

a fügefafa ágára akasztod  
árulásodat, a hal szájában  
harmincegy ezüstpéNZ, a nyugalom  
helyére a próféta nem jut el.

Hajnalban oltárt épít a holttest  
elégetése végett Abjatár,  
az orosz nyelv szépségéről beszél,  
páros rímeket hord az őszi szél,  
egymásba ér a szorgos és a rest,  
a látomások között nincs határ,  
elkezdődhetetlen a végtelen,  
próféta tűnődik a végeken,  
ördögöt angyal majd házfalra fest,  
törvényszegések nélkül nincs szabály.

Az új lakó a régi házba költ,  
a lélek testet, aztán nyelvet ölt,  
ha Abjatár nevét nem ismered,  
meg nem törtéنتé történet tehet,  
a tévedés lépcsőházában ülsz,  
hiába futsz, meg mégsem menekülsz,  
látszat láttatja látszatát megint,  
a boldogság, mint utcalány, leint,  
fizetni kell, a maszkért arcodat,  
zuhannak az égből a madarak.

Bánfalvi Samu

## Pestisdoktor

A pestisdoktor keze alól indítom a beszédet:  
vissza akarok költözni a test óhazájába, lecsiszolni az éleket,  
az ujjbegyek dárdahegyét. Kopjon az érdes felhám,  
szakadjon a hályog, tisztuljon a korrupt látás.

A doktor gyógyfűvei bódítanak, de így is fel tudom sorolni  
gyerekkoromtól kezdve, min sírtam és hol: a döbbenet volt a legtöbb,  
amit egy sérülés kiváltott, meredtem a felszakadt bőrre,  
mikor odagyűlt az összes fájdalom, mert a seb  
felébreszti és magához csalogatja, nem teremti  
a test rejtékpontjain, apró göbökben alvó fájdalmat: megrándul bennük  
a fészkelődő öntudat, mikor apám az arcomhoz ér.